

GÜZİN ÖZTÜRK

SES KOLEKSİYONCUSU

roman

BİLGİ YAYINEVİ

ÇOK DAHA FAZLASI

Züli, mahallenin delisi değil. Kollarını gökyüzüne uzatıp yürürken öyle görüldüğünün farkındayım. İnsanlar fısır fısır konuştuğunda, “Sizi şapşallar, elindeki mikrofonla martıların sesini kaydediyor” demek istiyorum ama şapşal demeye dilim varmıyor.

“Dikkat et Züli, körfeze düşmek istemezsin. Önüne bak” diye onu uyarıyorum. Karşıyaka’nın martıları çığlık çığlığa sesimi bastırıyor. Ama yine de beni duyduğunu biliyorum.

“Teşekkür ederim biricik iç sesim, az kalsın balıklara yem olacaktık” diyor.

Züli bir maceracı, bir ayrık otu, bir kuş, bir dalga, bir deniz ve çok daha fazlası.

Ben mi? Ben onun sesi değilim. İç sesi hiç değilim.

ALTIN OLAN NE VARSA

Sesleri kaydetmeye henüz yedi yaşındayken karar vermişti Züli. Her zamanki gibi uyarılarım bir kulağından girip öbüründen ışık hızıyla çıkıvermişti. Ağaçtan düştüğünde attığı o çığlık; Altın Kare, Altın Elma, Altın Mandalina... Altın olan ne varsa o ödüle layık bir çığlıktı.

Mahallenin delisi sırtına yumruk attığında çıkardığı ses, tam bir koleksiyonluktu. Müzede sergilenmeye değerdi doğrusu.

Koroya katılmaya hak kazandığını öğrendiğinde haykırarak söylediği şarkı, yüzyılın sesi ünvanına layıktı.

Kuşların cıvıltısı en güzel bahar senfonisiydi.

Vapurun düdüğü, sürprizli şeylerin habercisiydi.

Anneannesinin saçlarını okşarken söylediği sözlerle altın olan bütün ödüllerden, altın madenlerinden, yıldızlardan, güneşli gökyüzünden daha güzeldi.

Denizin sesini kaydetmek istediğini haykırdığında ve Foça'ya gitmek istediğini... Evin içi her zamankinden daha neşeliydi.

Bir çocuğun kahkahasını duyduğumda martılar kanat çırpıp gibi olur. Haykırarak konuştuğunda bir çocuk, ne bileyim karşı kıyıdaki adalar ayaklanır, bulutlar süslenir, balıklar suda pul pul görünür. Kim çocuk, kim dağ, kim dalga, kim balık anlayamam. Öyle sevinçle dolarım ki aklım coşkuyla karışır. Fikrimi sormadığını biliyorum ama şunu hep hatırla: Çocuklar birer mucizedir ve yetişkinlerin çoğu bunu unuttur.

TEK BAŞINA YOLCULUK

“Anneanneme ne zaman gideceğiz? Ne zaman, ne zaman?”

“Kızım kaç kere söyledim? Sen yarın Burki ile önden gideceksin.”

“Tek başımıza mııı?”

“Yanında kardeşin olacağına göre... Hem bir saatlik mesafe. Bir şeycik olmaz. Size güveniyorum.”

“Dolmuşla mı yani?”

“E herhâlde!” diye bağırdı Züli. Bağırışının sonu çok romantikti doğrusu.

“Kendisini opera sanatçısı sanıyor” dedi kahkahalarla Burki. “Kelimeleri uzatarak haykırmaya katlanamıyorum. Sağır olacağım senin yüzünden.” Ah, bu çocuk daha kendi ablasını tanımıyor. Sevinçli olduğunda şarkı söyler gibi konuştuğunu nasıl anlamaz?